

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. София, 03.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 23.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4741** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на М. Ф. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0967-000162/11.04.2023 г., издадена от Началник Група към Областна дирекция на МВР – В., Сектор „Пътна полиция“ – [населено място], с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е прекратена регистрацията на ППС за срок от осем месеца на лек автомобил марка „Рено М. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] . В жалбата са наведени доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на оспорения административен акт, като издаден в нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Подробни съображения в тази насока излага в депозираната жалба. Претендират се сторените по делото разноски. В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен не се явява, не изпраща представител.

Ответната страна – Началник Група към Областна дирекция на МВР – В., редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

От представен по делото Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия ГА № 954335/11.04.2023 г., се установява, че на 11.04.2023 г. в 21:20 часа в [населено място], [улица]до номер 10, И. М. М., ЕГН: [ЕГН], управлява лек автомобил „Рено М. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. Ф. М., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, като при извършване на проверка е установено, че водачът И. М. М. управлява ППС, без да притежава свидетелство за управление на МПС /отнето/.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0967-000162/11.04.2023 г. по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, на жалбоподателя М. Ф. М. е наложена принудителна административна мярка – „Прекратяване на регистрацията на ППС“, за срок от осем месеца. Оспореният административен акт е издаден на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че в качеството на собственик на лек автомобил „Рено М. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] , е допуснал същият да бъде управляван от И. М. М. от [населено място] на 11.04.2023 г., около 21:20 часа в [населено място], на [улица]до номер 10, като при извършване на проверка е установено, че същият не притежава СУМПС /същото е отнето по административен ред/, за което е съставен АУАН Серия ГА № 954335/11.04.2023 г.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК, от лице с правен интерес – адресат на акта, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК, Съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на индивидуалния административен акт на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени в жалбата.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. ”а”, т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 369з-199/26.01.2022 г. на Директор на ОДМВР – [населено място], с която на основание, с която на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР във вр. с чл.172, ал. 2 от ЗДвП и

Заповед № 8121з-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени длъжностни лица от ОДМВР – [населено място], които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т. 2а от ЗДвП/. Следователно оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0967-000162/11.04.2023 г. е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички изискуеми в закона реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – отнето по административен ред, неправоспособен водач.

При така установеното, Съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния административен орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, посочена като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. Съгласно легалната дефиниция на чл. 22 от ЗАНН, принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон /чл.23 от ЗАНН/.

В процесния случай Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0967-000162/11.04.2023 г., е издадена на основание чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която разпоредба за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Приложената на М. Ф. М. с обжалвания административен акт ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 11.04.2023 г. в 21:20 часа в [населено място], [улица]до номер 10, И. М. М., ЕГН: [ЕГН], управлява лек автомобил „Рено М. С.“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на М. Ф. М., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, като при извършване на проверка е установено, че водачът И. М. М. управлява ППС, без да притежава свидетелство за управление на МПС /отнето/. Следователно наложената на

жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а”, предл. второ от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред.

В конкретния случай така отразената фактическа обстановка в АУАН серия ГА № 954335/11.04.2023 г. и ЗППАМ не е спорна, касателно неспособността на И. М., чието СУМПС е отнето по административен ред и управляването на лек автомобил „Рено М. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] от него.

Оспорва се, че жалбоподателят е допуснал или предоставил управлението на лек автомобил „Рено М. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] от лице с имена И. П. И.. Вярно е, че видно от представените по делото екземпляри на оспорената заповед се установява допусната техническа грешка в изписване на бащиното име на лицето управлявало лекия автомобил, но това не е обстоятелство, което води до незаконосъобразност на оспорената заповед. От представения съставен АУАН, посочен като основание за издаване на заповедта за налагане на ПАМ се установява действително, че лицето управлявало МПС е И. М. М.. В тази връзка изложените в жалбата възражения в тази насока са неоснователни и недоказани. Отделно в тази връзка следва да се има предвид, че разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а”, предл. второ от ЗДвП не предвижда „знание“ на собственика, като основание за прилагането на ПАМ.

Административният орган е изпълнил задължението си за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните факти по случая. Безспорно се установява, че лицето И. М. М. е управлявал собствения на жалбоподателя автомобил на посочените в акта дата и място след като е лишен да управлява моторно превозно средство по административен ред. Тези факти нито се отричат, нито са оборени по делото с ангажиране на допустими и относими доказателства, поради което Съдът приема за безспорно установено, че е нарушена забраната, визирана в чл. 150а, ал.1 от ЗДвП, като така установеното нарушение е юридическият факт, пораждащ правомощието на административния орган да наложи на собственика на моторното превозно средство ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

Оспорената заповед е издадена и при точно прилагане на материалния закон, предвиждащ прилагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасност на движението и преустановяване на административни нарушения. Видно от представената справка за нарушител/водач, издадена по отношение на И. М. М. – за същия няма данни към момента на извършване на нарушението да има валидно СУМПС, напротив в справката същото е със статус в АНД и БДС, съответно „отнето“ /л.20-21/.

Следователно при липсата на данни за налично свидетелството за управление на МПС, то водачът е неспособен и е налице хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. В конкретния случай, административният орган не само е имал право, но и задължение да издаде заповед за прилагане на предвидената в чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, принудителна административна мярка, доколкото нормата е императивна и органът действа в условията на обвързана компетентност, т.е. преценката и мотивите за прилагане на принудителната мярка са направени от законодателя при създаване на правната норма.

Наложена принудителна административна мярка е съобразена и с целта на закона, установена както в обществен интерес, така и в интерес на самия водач - да се

гарантира безопасността на движението по пътищата, като се предотвратят тежките последици при управление на МПС от водачи, които са неправоспособни и представляват сериозен риск както за себе си, така и за останалите участници в движението по пътищата. Не се установява и засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото за постигане на целта, за която е издадена оспорената заповед. В този смисъл не са налице основания нито за отпадане на процесната принудителна административна мярка, нито за намаляване на срока ѝ на действие.

Принудителните административни мерки са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Целта на принудителните административни мерки, налагани по реда на чл. 171 от ЗДвП е да се осигури безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Конкретно, принудителна административна мярка, приложена по реда на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, видно от съдържанието на същата законова норма, е преустановителна по своя характер, т. е. тя се налага, за да се преустанови извършването на едно нарушение, като цели възстановяването на законосъобразното фактическо състояние. Това предполага към датата на издаване на административен акт за прилагане на ПАМ, административното нарушение да съществува. В процесния случай, административният орган правилно е отчел факта, че се касае за прилагане на преустановителна ПАМ, като законоустановените изисквания за взетото административно решение са обективирани към датата на волеизявлението на административния орган, последното е задължително условие за точното прилагане на закона.

С оглед на изложеното, Съдът приема, че жалбата за неоснователна и същата следва да се отхвърли.

При този изход и предвид липсата на заявено искане за присъждане на разноски на ответника не се дължат такива.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III-то отделение, 60-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Ф. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0967-000162/11.04.2023 г., издадена от Началник Група към Областна дирекция на МВР – В., Сектор „Пътна полиция“ – [населено място], с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е прекратена регистрацията на ППС за срок от осем месеца на лек автомобил марка „Рено М. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] .

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: